

[Jørgen Peder Hansen.]

gelse af den farvede befolkning, som kun de færreste sikkert har fantasi til at forestille sig.

Vi skal ikke yde støtte til våben, og det gør vi heller ikke, men et flertal i folketinget har vedtaget, at vi i overensstemmelse med FNs beslutninger kan yde støtte til humanitære og undervisningsmæssige formål til befolkningerne i visse områder bl. a. i det sydlige Afrika. Det er sket i den forrige regerings tid, og det er den politik, vi udvider og fortsætter. Det forekommer ufatteligt, at vi i vort land, så velbjærgede som vi trods alt er, ikke skulle række hånd til dem, der trænger så hårdt. Det er overhovedet ikke et spørgsmål om administration, men om vilje til at ville en medmenneskelig politik. Portugal har reageret kraftigt herimod, men det var at vente, det er jo dem, der er undertrykkerne og udbytterne. Det gør imidlertid ikke vor politik mindre rigtig. Det var mindre forståeligt, om der i dette ting var den ringeste tvivl til stede om den førte politik på dette område, og egentlig er der kun tale om meget beskedne midler, som alene ydes i form af materialer m. v., der tjener de tilsigtede humanitære formål, og som er nøje aftalt på forhånd. Der er altså ikke tale om, som det er kommet frem i debatten, og som det også er understreget, jeg tror, det er af hr. Poul Hartling, at der hermed sker en kanalisering af kontante midler til oprørs- og frihedsbevægelser, som vi ikke kender noget til. Det er nogle i alle enkeltheder aftalte projekter, der er tale om, og altså ikke kontante midler. Jeg synes, udenrigsministeren fortjener tak, fordi han har markeret vor stilling netop i denne sag.

I øvrigt forekommer det mig rimeligt at pege på, at regeringen på realistisk grundlag har indtaget en ganske betydelig aktiv udenrigspolitisk holdning. Det er sket i forbindelse med Nordvietnam, der blev anerkendt hurtigt efter regeringens tiltræden. Det er sket i Bangla Desh-spørgsmålet, hvor vi i FN virkede for en løsning, som vel nok kan siges at have skabt respekt. Ganske vist fremgik det, at vi ikke var på linje med Norge og Sverige, men det var kontante beslutninger, som blev truffet her. Det er sket i forholdet til Afrika og i det hele taget i forholdet til udviklingslandene. Det er sket i forholdet til Østlandene, hvor en fortsat di-

alog føres mere åbent og intensivt end nogen sinde, bl. a. har regeringens handelsminister været i Peking, og det er for øvrigt sket i forholdet til den europæiske politik. Kosygin's besøg her i landet understreger ikke mindst dette.

Regeringen har ikke blot fortsat en politik, men har yderligere understreget og udviklet en udenrigspolitisk holdning, som jeg tror svarer godt til den stigende interesse i befolkningen for den verden, som omgiver os. Jeg tror i det hele taget, at vi skal indrette os på, at nok er vi et lille land med en begrænset indflydelse, men netop de mindre lande har i dag flere muligheder for at påvirke udviklingen, end de tidligere har haft det. Der er en kraftig tendens i retning af internationale organisationer, som omfatter både store og små lande. Dette giver de mindre lande en mulighed for en indflydelse, som vi skal udnytte. Ofte er de store lande kraftigere bundet til en bestemt holdning, end mindre lande behøver at være. Prestige spiller en rolle for det store land, ikke i samme grad for det mindre. Ofte har det store land brug for de mindre landes tilslutning, og her ligger en mulighed, som vi kan bruge som løftestang for vore politiske mål i den internationale politik.

Der er sikkert et og andet, der kan kritiseres i vores u-landspolitik, hvorfor skulle der ikke være det? Men her er i øvrigt et godt eksempel på, synes jeg, at vi har kunnet anlægge en fornuftig kurs både med hensyn til handelspolitikken, vor stillingtagen i FN sammen med u-landene og hele afkoloniseringsspørgsmålet. Rigtigt grebet an er der store muligheder for det lille land for at føre en aktiv udenrigspolitik. Vi skal blot ikke kopiere de store landes stil og de store landes virkemidler.

Ikke mindst af disse årsager vil der i de kommende år være grund til at befæste udenrigsministeriets muligheder for at give tjenesten de allerbedste vilkår for at udføre de opgaver også af analyse-mæssig karakter, som den internationale udvikling påbyder os, hvis vi vil gøre os gældende, sådan som jeg lige har nævnt at der er muligheder for, men det er måske et problem, der har berøringsflader over til et forslag, som bl. a. hr. K. Helveg Petersen er medforlagsstiller af, og som vi om meget kort tid skal vende tilbage til.